

Sygn. akt IV 1Ka 529/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka

Protokolant: prot. Anna Kapłon

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2015 roku sprawy

W. K.

obwinionego o wykroczenia z art. 119 § 1 kw,

z powodu apelacji wniesionej przez obwinionego,

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Wieliczce, Wydział II Karny z dnia 21 maja 2014 roku, sygn. akt II W 1222/13,

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zwalnia obwinionego od uiszczenia należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Jadwiga Żmudzka

Sygn. akt IV 1 Ka 529/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 marca 2015 r.

W. K. został obwiniony o to, że

I. w dniu 25 września 2013 roku około godziny 19:40 w S. przy ul. (...)w sklepie (...) dokonał kradzieży nalewki wiśniowej na kwotę 4 zł na szkodę firmy (...) w S.,

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw;

II. w dniu 07 października 2013 roku około godziny 11:00 w S. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży artykułów spożywczych na kwotę 29,86 zł na szkodę firmy (...) w S.,

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Wieliczce, Wydział II Karny, wyrokiem z dnia 21 maja 2014 roku, sygn. akt II W 1222/13 orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. obwinionego W. K. uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie stanowiących wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na mocy art. 119 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu łącznie karę 20 dni aresztu;

II. na mocy art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpsw zwalnia obwinionego W. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył obwiniony i w samodzielnie sporządzonej apelacji podał, że przebywając w Areszcie Śledczym K. uczestniczy w terapii alkoholowej, co mu pomoże po wyjściu z zakładu karnego nie popełniać przestępstw oraz wykroczeń pod wpływem alkoholu, że jego postawa i zachowanie jako osadzonego jest dobra, przyznał się do winy, zdaje sobie sprawę z faktu, że popełnił wykroczenie będąc pod wpływem alkoholu.

W związku z powyższym apelujący wniósł o anulowanie lub zamianę kary łącznej 20 dni pozbawienia wolności na karę finansową.

Sąd Odwoławczy rozważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie, gdyż podniesiony w niej zarzut jest niezasadny. W związku z powyższym Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, nie dopuszczając się błędów w tych ustaleniach. Zebrany w sprawie materiał dowodowy został poddany analizie zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. W pisemnych motywach wyroku, Sąd I instancji odniósł się do wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy dowodów, uzasadniając w sposób wyczerpujący którym dowodom i dlaczego dał wiarę. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów jest zatem oceną swobodną, a nie dowolną, dokonaną w oparciu o dyrektywy przewidziane w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu.

Zasadność ocen i wniosków wyprowadzanych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada regułom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz wskazaniom wiedzy.

Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie, oceniając zgromadzone dowody zgodnie z wyrażoną w art. 4 k.p.k. zasadą obiektywizmu.

W ocenie Sądu Okręgowego, na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy, nie budzi wątpliwości także zastosowana kwalifikacja prawna. Zachowania obwinionego realizowały bowiem każdorazowo znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. W. K. w dniach 25 września 2013 r. i 7 października 2013 r. dokonał zaboru cudzych rzeczy ruchomych w postaci alkoholu i produktów spożywczych. Sprawca wyjął w/w przedmioty spod władztwa osoby uprawnionej wbrew jej woli, a następnie działając w celu włączenia ich do swojego majątku, postąpił z nimi jak właściciel. Ustalona kwota skradzionych rzeczy każdorazowo nie przekracza 1/4 wartości minimalnego wynagrodzenia. W związku z powyższym, należy uznać, że Sąd I instancji prawidłowo zakwalifikował zachowania obwinionego jako wykroczenia z art. 119 § 1 k.w.

Odnosząc się z kolei wprost do zarzutu apelacji dotyczącego rodzaju wymierzonej kary, należy stwierdzić, że orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego kara aresztu jest adekwatna do stopnia winy obwinionego, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości jego czynu, jak również realizuje dyrektywy wymiaru kary przewidziane w art. 33 k.w.

Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się w tym przypadku naruszenia art. 438 pkt 4 k.p.k. tj. rażącej niewspółmierności kary, uznając wymierzoną obwinionemu karę za celową, zasłużoną i sprawiedliwą.

Zgodnie z art. 35 k.w.: Jeżeli ustawa daje możliwość wyboru między aresztem a inną karą, areszt można orzec tylko wtedy, gdy czyn popełniono umyślnie, a zarazem za orzeczeniem kary aresztu przemawia waga czynu lub okoliczności sprawy świadczą o demoralizacji sprawcy albo sposób jego działania zasługuje na szczególne potępienie.

Art. 119 § 1 k.w. przewiduje dla sprawcy kradzieży alternatywne kary: aresztu, ograniczenia wolności, bądź grzywny. Możliwość wymierzenia kary aresztu uzależniona została zatem od spełnienia przesłanki formalnej- tj. umyślnego działania obwinionego i jednej z przesłanek materialnych wskazanych powyżej.

Wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. można popełnić tylko umyślnie. Obwiniony miał świadomość tego, że zabranie produktów ze sklepu bez uprzedniej zapłaty za nie stanowi kradzież, a ponadto można mu zarzucić chęć takiego działania, co świadczy o tym, że sprawca działał z zamiarem bezpośrednim.

Stan nietrzeźwości obwinionego nie daje żadnych podstaw do uwolnienia go od odpowiedzialności karnej ani do złagodzenia kary.

Odnosząc się do realizacji przesłanki materialnej należy zauważyć, że waga czynu w rozumieniu powyższej regulacji oznacza wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu sprawcy. Jak trafnie stwierdził Sąd Rejonowy, obwiniony świadomie i celowo naruszył obowiązujący porządek prawny, naraził na szkodę pokrzywdzonego, działał z zamiarem bezpośrednim. Jednocześnie należy zauważyć, że spowodowana przez niego każdorazowo szkoda jest niewielka – łącznie 33, 96 zł. Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy trafnie stwierdził, że stopień społecznej szkodliwości czynów obwinionego jest znaczny, ale jednocześnie nie może być uznany za bardzo wysoki.

Zdaniem Sądu Odwoławczego okoliczności niniejszej sprawy świadczą o demoralizacji sprawcy. Przede wszystkim, obwiniony był uprzednio wielokrotnie karany, w tym głównie za wykroczenia z art. 119 k.w., co świadczy o jego lekceważącym stosunku do obowiązującego porządku prawnego. Sposób życia W. K. przed popełnieniem przedmiotowych wykroczeń wskazuje zatem na istnienie u niego tendencji do nierespektowania obowiązujących norm prawnych. Pomimo wymierzanych mu uprzednio licznych kar majątkowych, obwiniony nadal popełniał kolejne czyny zabronione. Wskazane powyżej okoliczności świadczą zatem o jego demoralizacji, a zarazem o nieskuteczności wcześniej orzekanych kar finansowych. Z tego też względu, jak słusznie podkreślił to Sąd I instancji, tylko kara bardziej dolegliwa, tj. kara aresztu może powstrzymać obwinionego od ponownego naruszania porządku prawnego. Orzeczona kara zdaniem Sądu Odwoławczego spełni zatem nie tylko prewencyjną, ale także resocjalizacyjną funkcję. Ukaże ona bowiem sprawcy nieopłacalność popełniania także drobnych wykroczeń i będzie stanowiła dla niego realną dolegliwość, która ma wdrożyć go do przestrzegania prawa w przyszłości.

Kara aresztu spełni także cele z zakresu prewencji ogólnej, umacniając w społeczeństwie poczucie obowiązywania norm prawnych i ich ochrony przez organy wymiaru sprawiedliwości.

We wniesionej apelacji W. K. wnosił o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec niego kary finansowej. Z uwagi na powyższe okoliczności, Sąd Odwoławczy nie przychylił się do powyższego środka zaskarżenia, uznając że jedynie kara izolacyjna będzie stanowić właściwą reakcję karną na czyny obwinionego.

Jak zostało to już wykazane powyżej, w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki z art. 35 k.w., warunkujące możliwość orzeczenia kary aresztu. Ponadto, przy wymiarze kary, Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności wskazane w art. 33 § 1, 2, 3 i 4 k.w., co czyni w ocenie Sądu Odwoławczego orzeczoną karę sprawiedliwą i celową. Kara aresztu będzie także realizować cele wskazane w art. 33 § 1 k.w., co także zostało podkreślone w powyższych rozważaniach.

Sąd Odwoławczy nie dopatrył się okoliczności określonych w art. 104 § 1 k.p.w. oraz w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

W tym stanie rzeczy, Sąd Odwoławczy, w oparciu o treść przepisu art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 119 k.p.w. zwalniając obwinionego od zapłaty kosztów sądowych za postępowania przed Sądem II instancji. Rozstrzygając

o kosztach Sąd Odwoławczy miał na względzie fakt, że obwiniony w chwili obecnej przebywa w zakładzie karnym, wobec czego nie może podjąć działalności zarobkowej i nie ma majątku ani żadnych oszczędności.

SSO Jadwiga Żmudzka